

Закохані в книжки не сплять на самоті

КУПИТИ

Ця повість - продовження історії жінки, яка, втративши коханого чоловіка і маленьку доньку, щосили намагається віднайти сенс існування й повернутися до повноцінного життя. Все їй начебто вдається: має вірного приятеля, улюблену справу, чоловіка, який кохає її ніжно і трепетно.

Але думками Діана повертається в далеку Ірландію, де у час безвиході та розпачу їй пощастило знайти відданих друзів і, здається, справжню любов, - хоча посттравматичні страхи і не дали їй зізнатися собі в цьому. Зрештою, попри сумніви, вагання і невпевненість, Діані вдається розпізнати свою істинну долю й ступити їй назустріч.

Розділ 1

І як могла я уже вкотре здатися на Феліксові умовляння? Якимось дивом йому завжди в цім щастило: знаходив невідпорні докази і так заохочував, що я робила, як йому хотілося. Щоразу давала пошити себе в дурні, кажучи собі, що, може, у його пропозиції й справді є щось варте уваги. Проте Фелікса я знала як облупленого, та й наші смаки були геть протилежні, й коли він думав і вирішував за мене, то неодмінно давав маху. Мусила ж я знати це, відколи ми з ним дружили, — і ось, будь ласка, вже шосту суботу згаяла в товаристві заплішеного бевзя.

Минулого разу мені довелося зіткнутися з прибічником екологічно чистих продуктів і здорового способу життя. Фелікс, певне, забув про уподобання своєї найліпшої подруги. Цілісінький вечір слухала нотації про мою згубну пристрасть до тютюну, алкоголю й нездорового харчування. Той пришелепок цілком поважно торочив, що мій спосіб життя неодмінно призведе до лиха, що я стану безплідною, та й узагалі, що підсвідомо заграю зі смертю. Напевне, Фелікс не надав йому ніяких відомостей про мене. Тож подарувала найчарівнішу усмішку, сказала, що й справді знаю дещо про смерть, навіть маю до неї підсвідому тягу, та й пішла собі.

Наступний телепень був трохи іншого штибу: гарний такий, поважний і не любитель читати нотації. Та і він мав чималенький гандж: гадав собі, ніби перекине мене на спину, розповідаючи про свої походеньки з любаскою, яка звалася ГоПро: «Оце влітку ми з ГоПро купалися в крижаному потічку... А взимку ми з ГоПро каталися на лижах... І яюсь із моєю ГоПро ми душ брали... а оце днями я проїхав удвох із ГоПро у метро..» Цілісіньку годину торочив він мені оте, слова не міг сказати, щоб не згадати тієї клятої ГоПро, аж подумала собі, чи не ходить він і до вбиральні з нею вдвох.

— Здається, я не так зрозумів... куди це не ходжу я з моєю ГоПро? — хутко урвав він розповідь.

Оце халепа... я подумала вголос. Набридло вже грати роль холодної лярви, яка нездатна зацікавитися тим, що розповідають їй інші люди, і сама в себе питається, що ж вона тут робить. І все ж таки вирішила одколупнути струп одним махом.

— Знаєш, ти, певно ж, непоганий хлопець, але в тебе така любов зі своєю камерою, що не хочу встрявати у ваші стосунки, тож обійдуся без десерту. А кави я ліпше вдома вип'ю.

— У чому проблема?

Я підвелася, він теж. Махнула рукою на прощання і попрямувала до каси; не така вже й лярва я була, щоб змусити його платити за невідале побачення. Потім зиркнула на нього й мало не зареготала. Хотілося мати під рукою оту ГоПро, щоб сфоткати на згадку його мармизу. Бідолашний хлопчик...

Наступного ранку мене розбудив телефон. Хто це зважився урвати мій недільний відпочинок? Та ясно ж хто!

— Угу, Феліксе, — буркнула я в слухавку.

— And the winner is?

— Заткни пельку.

Його регіт розлютив мене.

— Чекаю тебе за годину сама знаєш де, — заледве встиг промовити він, перш ніж урвався зв'язок.

Я потягнулася на ліжку, мов кицька, і зиркнула на годинник: за чверть перша. Що ж, могло бути і гірше. Хоч як рано схоплювалася я будніми днями, щоб відчинити свою кав'ярню, все ж таки в неділю мала всмак виспатися, щоб відновити сили і навести лад у думках. Той сон був моїм притулком; він пом'якшував велику печаль, та й дрібніші проблеми усував. Підвівшись із ліжка, я з утіхою зауважила, що надворі стоїть гожа днина: до Парижа прийшла на побачення весна.

Уже в дверях насилу стрималася, щоб не прихопити ключів од «Щасливих людей»; була неділя, а я дала собі слово, що не заглядатиму туди у «святий день». Нога за ногою почвалала до вулиці Архівів. Поволеньки брела тротуаром, надовго зупинялася перед вітринами, смакуючи свою першу ранкову цигарку, махала рукою завсідникам «Щасливих людей», які подибувалися дорогою. Коли нарешті дійшла до тераси нашої недільної кав'ярні, цей мирний чар був сплюндрований Феліксом.

— Де ти оце вештаєшся? Мене мало з-за столика не витурили!

Я лунко цьомнула його в щоку.

— Доброго ранку, любий Феліксе, — промуркотіла я.

Він примружився.

— Щось надто вже ти добра... це неспроста!

— Ну що ти! Розкажи-но ліпше про вчорашній вечір.

— Коли ти повернувся додому? — Коли ото подзвонив тобі. Знаєш, я голодний. Замовляймо щось!

Я кивнула, і він махнув офіціантові, щоб той подав сніданок. То був новий його вибрик. Узяв собі в голову, що після отих його шалених суботніх гулянок ліпше покріпитися добрячим пізнім сніданком, ніж куснем підігрітої учорашньої піци. Отож відтоді він вимагає, щоб я дивилася на нього і захоплювалася тим, як він поглинає яечню, наминає багет за багетом і маламурить сардельки, запиваючи все це літрами помаранчевого соку, щоб погасити полум'я похмільного синдрому.

Як водиться, я тільки крихти за ним підбрала; він геть одбив мені апетит. Потім ми відкинулися на спинки стільців і, зсунувши наші сонячні окуляри на кінчики носів, з утіхою закурили.

— Підеш до них завтра?

— Як завжди, — усміхнувшись, відказала я.

— Поцілуй їх за мене.

— Авжеж. Ти вже ніколи туди не заглянеш?

— Ні, не маю такої потреби.

— Подумати лишень, раніше я й у гадці не мала туди ходити!

Ті відвідини вже стали моїм понеділковим ритуалом. Зачинивши кав'ярню, я вирушала до Колена з Кларою. Хоч дощ, хоч сніг, хоч вітер, я все одно йшла до них на цвинтар. Розповідала про те, як минув тиждень, які придибенції сталися в «Щасливих людях»... Відколи почала виходити на люди, я розповідала Коленові про всі мої побачення й ніби чула, як він регоче, слухаючи ті розповіді, та й сама по-змовницькому реготала разом із ним.

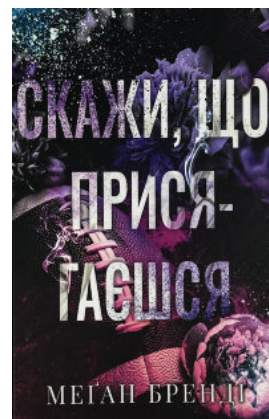
З Кларою мені розмовляти було складніше. Спогади про доньку завдавали мені неабиякого болю. Несамохіть я торкнулася ший; під час одного з цих

побачень із Коленом я зняла обручку, яку носила на ланцюжку, і того разу вже остаточно.

Рекомендована література

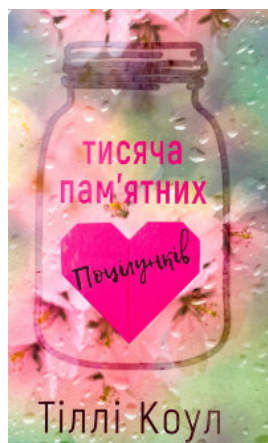
Щасливі люди читають книжки і п'ють каву

Скажи, що присягаєшся

Емоційний інтелект

Тисяча пам'ятних поцілунків

Залишся, якщо кохаєш

Перейти до категорії
Художня література

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ